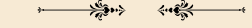

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
20:59	20:30	19:25	בני ברק
21:02	20:28	19:10	ירושלים
21:02	20:32	19:20	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

אמונת צדיקים

הרגע המכונן ביותר בחיי העם היהודי, היה רגע קבלת התורה. לא רק בחיי העם היהודי, אלא בחיי העולם כולו – שהיה תלוי ועומד אם בני ישראל יקבלו את התורה אם לאו. התאריך אותו קבע ה' למתן תורה – היה ו' סיון, ואז קרה דבר מפתיע: משה רבינו, על דעתו, דחה את המועד ביום, כדברי חז"ל 'הוסיף משה יום אחד מדעתו!'

והדבר מעורר מחשבה ותמיהה: מה? העולם כולו מייחל לרגע הזה, בורא עולם קבע לו תאריך. איך משה רבינו דוחה את התאריך המיועד? מדוע הוא עושה זאת? למה הוא משנה את מה שנקבע מראש, ועוד במעמד כה דרמטי?!

והתבונה המטלטלת הזו, מסתם בעל ה'תפארת שלמה' במשפט מחרדי: 'ומי שאינו מאמין בזה – אינו יהודי!' – כי יסוד היהדות הוא להאמין בצדיקים, לדבוק בהם, לשמוע להוראותיהם ולהתבטל אליהם. הקדוש ברוך מסר את עולמו לשומרים – אלו הצדיקים, עלינו להחזיק בהם ולהתקשר עימם בקשר אמין וחזק!

פרשת השבוע שלנו עוסקת בקרח, שחז"ל מעידים שפיקח היה ובכל זאת נכנס לשטות זו, שהורידה אותו ואת משפחתו שאולה. לא סתם מתארים חז"ל את קרח כפיקח, כי זוהי מהותו של פיקח – הוא חכם, הוא מבין, הוא משכיל, ודלכן הוא מתקשה להתבטל לצדיקים, קשה לו לקבל הוראות. הרי הוא מבין בעצמו, וכיצד יתבטל לאחרים?!

הרצון להבין – הוא המחסום בפני אמונת צדיקים תמימה, החלטית. החשיבה לפיה בכוח בני אנוש עשויים בשר ודם לנתח, לדון, להתבונן, להעמיק ולחקור בהוראותיהם של צדיקים ובהדרכותיהם המרוממות – היא אם כל חטאת. מול צדיק, מול דעת תורה – עלינו להתבטל לחלוטין, למחוק את דעתנו, להאמין ביוצא מפי הצדיק ולפעול על פיו!

(הרב אשר קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש הישיבה המוסדות

כח הדיבור

כל דיבור של האדם משפיע בכל העולם וגם בעולמות העליונים

את נזקי הדיבור. וזה גם הסיבה שתלמוד תורה כנגד כולם, כי כל המצוות הם במעשה – ותלמוד תורה הוא בדיבור, ודיבור יש לו כוח עליון יותר מלמעשה, שהוא יותר רוחני ומושרש יותר בעולמות הא"ס.

ומזה נתעורר, אדם שמדבר דברי נבלות פה כמה הוא מקלקל בעולמות העליונים, פחד פחדים נורא נוראות! אדם צריך לחפש להתקדש ולטהר, לצחצח את הנשמה שלו באורות עליונים, ויזכה להרגיש את השראת השכינה של בורא עולם!

אוי לו למי שצורך את התקשורת והחדשות, כמה זה משבש לאדם את הדעה הפשוטה הטהורה, את השכל הזך והרעיון האמיתי הישר, כמה זה מעקם את הראש ומעוות את המציאות, הרי את הרחוב אנחנו מכירים, רחמנא ליצלן, ולהבדיל אלף אלפי הבדלות הרי הישיבות הם סמל הזוך והזוהר והטוהר הקדושה והטהרה, עמל התורה שקדושה, והם השמאל והתקשורת עושים מהתורה חושך, בהסתה נוראה ואיומה, ומהפריצות התועבה גועל הנפש המיאוס והסרחון – הם עושים אידיאל של אור, וכל הזמן הם מחפשים שחור אצל החרדים, לא משנה מה שיהיה בעולם הם יעלילו על החרדים.

ואמרו חז"ל (בחובות הלבבות שער הכניעה - פרק ו) ונאמר על אחד מן החסידים, שעבר על נבלת - כלב מסרחת מאד, ואמרו לו תלמידיו: כמה מסרחת נבלה זאת! אמר להם: כמה לבנות שיניה! ונתחרטו על מה שסיפרו הנה גם בדבר הסרוח ביותר אפשר למצוא את הטוב, השאלה היא מה מחפשים, בתקשורת כל היום "עליהם" על החרדים, אין אפילו דבר קטן אחד טוב? הנה כמה שהרחוב הרוס אנחנו מחפשים את הטוב בנוער, את הניצוץ הטוב היהודי את הנשמות הקדושות. אבל הם, מחפשים איך להשחיר מה שיותר, אף פעם לא היה בתקשורת מילת שבח על החרדים, אנחנו יותר גרועים מנבלה של כלב? אין משהו לבן? אין משהו של טוהר?! אם היו מחפשים את האמת היו רואים את הטוב וזהו היופי וההדר שבציבור החרדי, היו רואים "ים" של טוהר.

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המקיימת בכל זום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

למה באמת לשון הרע כל כך חמור? כי מעשי האדם משפיעים למעלה בעולמות העליונים, וזה מעשה גשמי אבל דיבור רוחני וכל שכן מחשבה שהיא לגמרי רוחנית – משפיעים והורסים למעלה עד בלי די, הרבה יותר ממעשה עבירה, דבר רוחני הכוח שלו אדיר.

ונאמר בפסוק (עמוס ד' י"ג), "כי הנה יוצר הרים וברא רוח ומגיד לאדם מה שחור". ואומרים חז"ל אפילו שיחה קלה שבין איש לאשתו מגידין לו לאדם בשעת הדין, אדם מקל לעצמו ומדבר שיחה קלה שאסור לדבר, וחושב שיוותרו לו עליה אבל אין ויתורים בדין בלי תשובה!

וצריך להבין מה הקשר בין יוצר הרים ורוח – ל"מגיד לאדם מה שיחור"? ומפרש החפץ חיים בשמירת הלשון ב' כב והינו שהאדם, כשהוא מתבונן לפרקים על ענייניו, אינו מתבונן, רק על מעשיו, אבל אודות דבריו אינו חושב כלל, כי חושב בנפשו, מה קלקול יוכל להגיע על ידי דבור, הלא הוא דבר שאין בו ממש? אבל באמת לא כן הוא, כי הקלקול שמגיע למעלה על ידי דבריו הוא הרבה יותר ממה שמגיע על ידי מעשיו.

כלומר, הרי אם נשאל אדם מה יותר חזק סלע או רוח? ודאי סלע, הרי הרוח נושבת ואיננה. בא הפסוק ואומר "יוצר הרים ובורא רוח" ויש רוח סערה שעוקרת הרים ומשבר סלעים כמו שנאמר (מ"א יט יא) "והנה ה' עובר ורוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים", שנבין מזה כח הדיבור שדוקא בגלל שהוא לא מעשה אלא להיות רוחני כוחו להזיק ולהטיב גדול הרבה יותר ממעשה!

ולכן הרהורי עבירה קשים מעבירה, כי הם נוגעים בשורש הרבה יותר גבוה, כי מחשבה כולה רוחנית. תורה מכפרת על לשון הרע כי גם היא דיבור ואתי דיבור ומבטל דיבור

שימו לב, זה לשון הרע שאין דבר חמור ממנו שאז"ל שהוא שקול כנגד ע"ז ג"ע וש"ד, מפני שהוא בדיבור – שהוא רוחני.

ומה התיקון של לשון הרע? אומרת הגמרא [ערכין טו] מה תקנתו של מספר לשון הרע אם תלמיד חכם הוא יעסוק בתורה שנא' 'מרפא לשון עץ חיים'. אין דבר שיכול לתקן חטא לשון הרע רק תלמוד תורה, ומדוע? כי גם תורה היא דבור, רק דבור יכול לתקן

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, יהודית בת יעל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

שלא לפגוע...

שיר השירים וקבלת שבת כדרכו, בדביקות, התפלל מעריב ושב לביתו, שר שלום עליכם מלאכי השרת, התיישב ליד השולחן למוזג יין, ולפתע...

ולפתע ניתר ממקומו בצווחה: "אוי, אוי, אוי, אוי, אוי, אוי, אוי, אוי". הוא נזכר בחלום. הבהלה שאחזה אותו היתה איומה. "אההה, אההה" גנח ופרס את ידיו בחרדה. "וי, וי" ונפל מתעלף.

העירו אותו, הוא אזר כחות וביקש מבני ביתו: "מהרו לשלוח לאלמנה פלונית מגש עם דגים, מגש עם בשר, כפי יכולתנו". אחריהם הלך גם הוא לפייס את האלמנה.

היא מחלה לו בלב שלם, וגם אכלה מהמטעמים ששלחו לה. רוחו שבה אליו. שב לביתו וקידש על היין בקול אדיר של התרגשות: "יום השישי ויכולו השמים והארץ", דמעות של שמחה וקדושת שבת התערבבו יחד ונפלו לתוך הגביע. אח"כ סעד את סעודתו, בירך ברכת המזון בשמחה ובהודאה לה' והלך לישון.

בבוקר לא קם, הוא השיב את נשמתו לבוראו עם תיקון מעשהו. בהלווייתו שהתקיימה במוצאי שבת, נפוצה השמועה הנ"ל בין המלווים, ובספר שיצא לאור לעילוי נשמתו הסכימו בניו לספר את המעשה כצורתו.

עלינו להתחזק, עלינו לדעת כי יש דין ויש דיין, אין מעשה שנאבד "סוף דבר הכל נשמע את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם, כי את כל מעשה האלוקים יביא במשפט על כל נעלם אם טוב ואם רע". (קהלת י"ב, י"ג, י"ד).

עד כאן החלום. ותפעם רוחו. הוא התיישב לבדוק את ימי חייו עד הנה, ולא נזכר במקרה שהיה לו עם אלמנה. אך חשב, כי עצם העובדה ש'איני זוכר', היא לא ראייה. כיון שבהחלט יתכן ששכח, אולי הפטיר פעם ברחוב תשובה מתחמקת לאלמנה והמשיך לדרכו ואפילו לא מודע לצער שגרם לה.

ישב שוב וניסה בכל זאת להעלות על דף את פירוט כל חייו כשוחט, ולא מצא בעצמו שום פגם בתפקידו כשוחט. כך ישב וחשב במשך שבועות וחודשים לאחור והגיע למסקנה כי תמיד התייחס כראוי לבקשות אנשים, יהיה מי שיהיה- וקל וחומר לאלמנות.

בצר לו נכנס לרב העיר, הרב שמע את כל הפרטים והרגיע את רוחו: "אם אכן לא קרה לך כדבר הזה, מה לך כי תדאג?" כיון שרוחו עדיין לא שבה אליו הלך לדפוק על פתחי חכמים וצדיקים, והכל אמרו לו כי אם אינו זוכר מעשה כזה מסתבר שמדובר בחלום של דברים בטלים.

ברבות הימים אט אט רוחו שבה אליו והוא נרגע, ודבר החלום החל להישכח מתודעתו. חלפו שנים רבות- כעשרים שנה, והחלום נשכח כליל.

ערב שבת קודש אחד בדרכו למקווה ניגשה אליו אלמנה ובידיה עוף: "אין לי עוף לשבת, בבקשה תשחט לי את העוף הזה". "סיימתי את כל השחיתות בשעות הבוקר המוקדמות, עכשיו ממש אין לי זמן", השיב בהתנצלות רבת, "אני טרוד מאוד", והמשיך בדרכו והתיק בידו לטבול במקווה לכבוד שבת.

הוא שב מהמקווה, הכין את שאר ענייני הבית, השבת התקרבה, הוא יצא לבית הכנסת לאמירת

אבא היה ירא שמים מאוד ושימש כשוחט בעיירה. בוקר אחד, ותפעם רוחו, וסיפר לבני הבית על חלום נורא שחלם: "חלמתי כי סיימתי את חיי ואני מגיע למשפט לפני בית דין של מעלה. במקום ניצב מלאך חבלה וטענתו בפיו, כי הוא נברא מעבירה שעשיתי, ואין לוותר עליה! ומה היא?"

"בערב שבת קודש בעודי עוסק בהכנות לשבת, באה אלי אלמנה ובקשתה בפיה: 'עדיין לא בישלתי לשבת, רק עכשיו השגתי עוף אחד, אבקש שתבוא לשחט'. השבתי לה כי הסתיים זמן השחיתה, כמו כן אני טרוד לקראת שבת, עדיין לא הלכתי לבית המרחץ וכו', ולכן אין לי אפשרות לשחוט לה (כמי שאומר, השבת תאכלו מאכלי חלב)- לא שחטתי".

"מעבירה זו נברא מלאך דין קשה, והוא תבע שיענישו אותי. פסקו בבית דין: כיבוד וסיהור בגיהנום שלושים יום, או לחזור לעולם הזה ושם לתקן את העבירה. ביקשתי לסבול גיהנום- העיקר לא לשוב לעולם".

"הובילו אותי לגיהנום, וככל שהתקרבתי הרגשתי חום רב ונורא, עד שלא הייתי מסוגל לעמוד בו- צער רב. ביקשתי בתחנונים לשוב לבית הדין ולבחור בברירה השנייה".

"אני בחלומי מתחנן למלאך, אולם המלאך מיאן. התחננתי עוד, עד שהסכים להחזיר אותי לבית דין של מעלה. אמרתי לפני בית הדין שאני חוזר בי, ובוחר לרדת לעולם הזה. הסכימו איתי, אבל יצאה הוראה להעניש את המלאך, מדוע? כיון שלא מילא את שליחותו כהוגן- 'מי הרשה לך להשיבו? השבת אותו ללא ציווי'.

"הענישו אותו במכת שוט אש- פולסא דנורא. הזדעזעתי מאוד מהעונש שביקשו להעניש אותי, ותוך כדי הפחד וזעזוע של מכת אש צולבת, התעוררתי".

"ניגשה אליו אלמנה ובידיה עוף: אין לי עוף לשבת בבקשה תשחט לי את העוף הזה..."

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר נכנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באזור מגוריהם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו: 03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות השכמת הבורק

א. כאשר יתעורר משנתו ימתין מעט, ויקום בזריזות לעבודת בוראו יתברך ויתעלה, כי לכך נברא האדם. אך לא יעמוד בפתאומיות מיד אחר השינה, כי הדבר מוזק לבריאות. ואף אם הוא קם מיד לעבודת הבורא ולתפלה, או לשאר דבר מצוה, גם בזה ישנה מעט ואחר כך יקום. ואמנם הסכנה היא דוקא בעומד על רגליו מיד, אבל בקם ממסתו להתלבש וכדו', ואינו עומד על רגליו אלא נשאר יושב על מסתו, אין בכך סכנה. ועל כל פנים אל ישכב על מסתו ויפנה לבו לבטלה, וכבר הזהיר שלמה המלך ע"ה: עד מתי עצל תשכב, מתי תקום משנתך. וגדולי המקובלים היו נוהרים מלדבר דברי חול קודם שיתחילו הזמירות. [ילקו"י על הלכות השכמת הבורק, מהדורת תשס"ז, עמוד פז].

ב. מיד כשיעור משנתו יעיד על עצמו אמונתו בבורא יתברך, ויאמר: "מודה אני לפניך וכו'". ויפסיק בין תיבת בחמלה, לרבה אמונתך. ואף שעדיין לא נטל ידיו ויש עליהם רוח רעה, אפילו הכי מותר לומר מודה אני. וגם אם יש לכלוך בחדר ואי אפשר לומר שם דברי תורה, אפילו הכי יאמר נוסח מודה אני. והאשה אומרת מודה אני [הדל"ת בקמץ]. ויש המקפידים לטויל ידיהם מיד עם הקיצם משינתם, קודם שילבשו את מלבושיהם, ומעיקר הדין על פי הגמרא והפוסקים מותר ללבוש את המלבושים קודם הנטילה, ולילך להתפנות לצרכיו, ואחר כך יטויל ידיו. והמחמיר כהזוה"ק לטויל ידיו עם הקיצו משינתו, תבוא עליו ברכה. [שו"ת יביע אומר ח"ה סי' א', ובתוספת בילקוט יוסף החדש, מהדורת תשס"ז, ספר על הלכות השכמת הבורק עמוד פח, ומהדורת תשמ"ה, עמוד ז', ושאר"י עמו' ב].

ג. עיקר היום הוא הראשית וההתחלה, ולכן ראוי שיקדיש ראשית היום בעמדו בבורק לעבודת השי"ת. וגם מחשבתו הראשונה תהיה לחשוב בגדלות הבורא יתברך, ובחסדו שעשה לו במה שהחזיר לו נשמתו. וגם הליכה ראשונה שלו תהיה לעבודת השי"ת, והדיבור הראשון יהיה בדברי תורה ותפלה, ועשייה ראשונה תהיה לשם השי"ת, ואז הכל נגדר אחר ההתחלה. [ילקו"י על הל' השכמת הבורק, מהדורת תשס"ז, עמוד צב].

ד. קטן היודע לדבר, טוב ונכון להרגילו לומר בקומו משנתו, "מודה אני לפניך וכו'". ולחנכו לטויל ידיו. [ילקוט יוסף על הלכות השכמת הבורק, מהדורת תשס"ז, עמוד צג].

ה. מה שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים טז, ח): "שיתיה ה' לנגדי תמיד", זה כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים, ולכן על כל אחד לשים על לבו שהמלך הגדול הקדוש ברוך הוא, אשר מלוא כל הארץ כבודו, עומד עליו ורואה מעשיו, כמו שנאמר "אם יסתיר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה'". וכאשר יחשוב כן בלבו מיד יגיע אליו היראה וההכנעה מפני ה' יתברך, ויתבייש ממנו תמיד, ותהיה התנהגותו שונה לטובה. [ואם לא תגיע אליו היראה מיד, יעמיק הרבה בענין זה, עד שתגיע אליו היראה. וגם ישוב בתשובה שלימה על כל עוונותיו, שהם המונעים ממנו מהגיע אליו היראה, כמו שנאמר "עונותיכם היו מבדילים וגו'"]. וגם כשהוא לבדו ידע לפני מי הוא עומד. [ילקו"י, הל' השכמת הבורק, עמ' צד. שאר"י ח"א עמוד ג].

ו. הסגולות הנכונות לחיזוק האדם ביראת שמים, שיהיה מצוי הרבה בבית הכנסת ובבית המדרש. וכן לבקש שלום. ולהזהר לקיים מצות עשה של מפני שיבה תקום. וכן ליתן מעשה. ולעסוק בתורה בתמידות, מידי יום. ולהיות עניו ושפל. ולהחזיק בביתו ספרי פוסקים הלכה ומוסר. ולחשוב באכילה בשבת שהיא לכבוד שבת. ולמעט בדיבור ולהרבות בשתיקה. וגם יתפלל להשי"ת שיחזקוהו ביראת ה' טהורה. [ילקוט יוסף שם עמוד צו].

ז. כבר נתבאר שהמקיים את מצוות ה' אין לו להתבייש מפני בני אדם המלעיגים עליו, אך לא יתקוטט ויריב עמהם, גם כדי שלא יתרגל למדת העזות המגונה מאד. [ואם מטרתו להשפיע על ענייני הקהלה בעניני התורה והמצוות, וניסה בדרכי שלום ולא הצליח אזי מותר להעזי פניו ולריב עמם להפר עצתם]. [שאריות יוסף חלק א' עמוד ג', ילקו"י מהדורת תשס"ז, עמוד צו].

ח. הדר במקום של גוים, ואם ילך ברחוב לבית הכנסת כשהוא מעוטר בטלית ותפילין, הדבר יעורר את רוגזם של הגוים, ראוי לו להמנע מכך. [ילקו"י שם עמוד צט].

ט. ומכל מקום על האדם להסתיר ולהצניע את מעשיו הטובים ככל שיוכל. ששכר העובד את ה' בסתר הוא על ידי הקדוש ברוך הוא עצמו, ושכר העושים בפרהסיא הוא על ידי המלאכים. [ילקוט יוסף על הלכות השכמת הבורק, מהדורת תשס"ז, עמוד צט].

אימון אישי טיפים ועצות לחיים

המתכון לאושר

במחקרים רבים שנערכו בעולם כדי לגלות איך לחיות חיים מאושרים, גילו החוקרים, שכדי שאדם יהיה מאושר וירגיש שהוא שולט בחייו, אין שום צורך שהוא יהיה 'יותר' מאחרים, אלא עליו: (א) להשלים עם מה שאין בידו לשנות, ולא להיאבק בזה לשרוף לשווא זמן ואנרגיה. (ב) להשתדל לעשות כל מה שאפשר כדי לשנות את מה שהוא רוצה ויכול לשנות.

זו השקפת עולם ודרך חיים, שכל ההולך בה יזכה לחיים טובים ומאושרים ויגיע לדרגת 'השמחה בחלקו'. אם בכל מצב נתון ולנוכח כל בעיה נעשה הערכת מצב ונפריד בין מה שבידינו לעשות ובין מה שאין בידנו לעשות, נעמיד את עצמנו בשביל הנכון, המוביל אל האושר.

עלינו להפנים שכל מה שאין בידנו שליטה ויכולת לשנותו, חבל לבזבז עליו אנרגיה וכוחות. בכל מקרה לא נוכל לשנותו, וממילא טוב נעשה אם נשלים עם המציאות ונקבל אותה כפי שהיא, ואת כל כוחותינו נפנה להתמודדות עם מה שבידינו לשנות. שם נתמקד ונשקיע את מלוא כוחותינו, נבחן ונתכונן את דרכי הפעולה, נשקול את צעדינו ונפעל כדי לשנות על הצד הטוב ביותר האפשרי מבחינתנו.

להתמקד תמיד במה שאפשר לעשות: הדברים נכונים בנוגע לכל בעיה בחיים, מן הקלה ביותר ועד הקשה והמסו

בכת ביותר. בכל מצב נתון, תמיד יש חלקים שאין בידנו שום שליטה עליהם; מציאות קיימת, כמו ירידת הגשמים ריחוף העננים בשמים או ההר שמולנו, שאין לנו שום אפשרות לשנותה. עם זאת, גם בבעיה הקשה והמסובכת ביותר, וגם כשאר נדמה לנו ששום דבר אינו בשליטתנו, תמיד נוכל למצוא בכל זאת חלקים שעליהם יש לנו שליטה - אם לא מוחלטת, לפחות חלקית. בהם נתמקד ועליהם נשים את מלוא כובד המשקל ותשומת הלב.

הנה דוגמא להמחשת הרעיון:

ראובן צריך לנסוע. הדרך ארוכה, נמשכת שעותיים ויותר, במיוחד בשעות הפקקים. הוא יכול לכעוס על הזמן הרב המבזבז בנסיעה, אבל לחלופין הוא יכול לחשוב: אם אין ביד האפשרות לשנות את זמן הנסיעה או להפחית את הפקקים שבכבישים, הרי ביכולתי לקחת עמי חומר קריאה, דיסק של דברי תורה מוסר, וכך לנצל את הזמן הזה לטובתי. הבחירה בידי ראובן, לכעוס על מה שאין בידו לשנות, או להשלים עם חלק זה ולהתמקד במה שיש בידו לעשות.

גם בדברים גרועים יותר, גם במצבים קשים שאיש אינו מבוטח מפניהם, ואפילו כאשר עומדים חסרי אונים, בלי יכולת לעשות מאומה לשינוי הגזירה, תמיד יש משהו שביכולתנו לעשות כדי להקל על עצמנו, ובסייאת דשמיא-אף להרוויח ממנו.

הנה דוגמא להמחשת הרעיון:

דן הנמרץ חלה במחלת לב, רח"ל, ונאסר עליו להמשיך בעבודתו. מבחינה מסוימת, חרב עליו עולמו, מאחר שבשל מחלתו הוא איבד את מקור פרנסתו ונוזק לארגוני חסד ולרחמי הסביבה. אין ספק שמאוד לא נעים להצטרך לידי מתנות בשר ודם, אבל מאחר שאין בכוחו לשנות את מצבו הכלכלי, ישאל את עצמו: מה אני כן יכול לעשות בזמן הרב העומד לרשותי מעתה ואילך? לחזור לכולל? למסור שיעור תורה ברבים?

אמנם יש שיאמרו "למי שלא סובל כמונו, קל לדבר!" נכון שמי שלא סובל קל לו יותר לדבר, אבל זה לא ישנה את העובדה שבהתעסקות בדבר שאי אפשר לשנות תביא רק עגמת נפש ושיברון לב.

במצבים כאלה אפשר להיות עצוב, ואף אחד לא יכול לאסור עליך להצטער, אבל כדאי להבין שהבחירה בידך! לטובתך, ביכולתך לעבוד על עצמך להשלים עם גזרת הבורא והמציאות שבה אתה נמצא, וללמוד איך להתמקד במה שאתה כן יכול לשנות.

זה מה שאנשים חזקים ושמחים עושים. בכל מצב נתון הם מתמקדים ופועלים בתחומים שבשליטתם, ומנסים להשלים עם מה שאינו בשליטתם ועם הדברים שאין ביכולתם לשנות.

רגע חושבים

הרב יהודה שמעוני

מהי התכונה החשובה ביותר?

שהכל ניתן לו מאת הקדוש ברוך הוא. ובזכות שמשה הכיר את בוראו ברמה כזאת גבוהה, אז מי אנחנו ומה אנחנו כלפי מציאותו יתברך. **עיקר הענווה היא – לא לשים את עצמי במרכז. לא לדרוש את הצרכים שלי והרצונות שלי במקום הראשון. להבין שהתפקיד שלי בעולם, הוא הרבה יותר גדול מאם הבורקס שאוכל יהיה ערב לחיכי או לא.** וכשמבינים זאת לעומק, מגלים עד כמה ענווה היא יסוד לכל מערכת יחסים. כי אדם שאינו עניו – עסוק בעצמו. הוא עסוק בצרכים שלו, ברצונות שלו, בכבוד שלו. אבל אדם עניו באמת – מסוגל לצאת מעצמו. להקשיב. להרגיש את הזולת. לתת ממקום אמיתי. וכשבודקים ומתבוננים, זהו הצורך העמוק ביותר בכל קשר – ובפרט בבית: להרגיש שרואים אותי. ששומעים אותי. שאני לא לבד. "רגע", ישאל השואל "זה לא יגרום לי להרגיש מסכן? להרגיש פראייר? לוותר על עצמי?!" ונענה ברורות: **ענווה אמיתית מגיעה למי שיש בו ערך עצמי גבוה. יציבות פנימית. כשאדם שלם יותר עם עצמו ובעיקר עם הדרך שלו – הוא פחות צריך להוכיח, ויותר פנוי להקשיב ולהרגיש את השני.** תדמיינו ויכוח עם האדם העניו. עניו אמיתי. הוא לעולם לא יחתור להוכיח שהוא בהכרח הצודק. הוא קודם כל יקשיב לשני. גם כשהוא לא מסכים – הוא לא יבטל. הוא ידע לומר בביטחון מלא "טעיתי". ובטח ובטח לא יתכבד בקלון השני. תענוג. עכשיו תחזרו לשאלה בתחילת המאמר.

למאמרים נוספים של הרב יהודה שמעוני בקרו באתר ישיבת אור דוד

שאלה. אם הייתם צריכים לבחור תכונה אחת בלבד, אחת, שאם תהיה לאדם, תביא לו שלום בית - מה הייתם בוחרים? שאלה פשוטה שאני נוהג להציג לחתנים, במסגרת הדרכה קדם החתונה ולפני קהלים מגוונים. והתשובות מגיעות מיד: ביטחון. שמחה. נדיבות. יכולת להעניק. רגישות. כל תשובה נכונה, וכל אחת באמת חשובה. מהמחקר שלי, שנפרס על כחצי יובל, שבו חקרתי, למדתי ובעיקר הקשבתי לאין-ספור זוגות וסיפורים, התכונה החשובה ביותר – היא ענווה!! ענווה?! מה הקשר?! "ענווה תכונה מאד חשובה, אבל איך היא תהפוך את האישה שלנו למאושרת? איך דווקא היא תתרום לשלום בית שלנו?" אני נשאל מיידית. עיקר הבעיה שאנחנו טועים במושג הענווה. האדם העניו נתפס בעינינו – כמי שיושב שפוף בצד החדר, מרוכז ראש ומבטל את עצמו. אנחנו מדמיינים אדם שקט, שלא תופס מקום ואומר על עצמו "מי אני? אני כלום ושום דבר..." לא!!! זאת לא בהכרח הענווה. זאת אולי שפלות, מופנמות וחוסר הערכה עצמית. שיהיה ברור. משה רבנו, האיש העניו ביותר בהיסטוריה, ידע גם ידע מי הוא ומה הוא. הוא ידע שאלוקים אמר עליו: "פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות" הוא ידע שהוא "איש האלוקים" ו"עבד ה'". משה ידע. הוא כתב את זה (בציווי האלוקים). ועדיין נשאר עניו. כל גדולי ישראל במשך הדורות, ידעו והכירו בערך עצמם. ידעו שהם מנהיגי הדור וכל פסק הלכה שלהם, או כל אמירה שלהם – משפיעה על רבבות אנשים. ועדיין נשארו בעלי ענווה. וכשמשה רבנו אמר על עצמו: "ונחננו מה" – הוא ידע היטב מי הוא, הוא ידע מה הוטל עליו, ומה הכוחות שניתנו לו והוא גם ידע דבר עמוק יותר -

האם העלון נמצא בבית הננסת שלך באופן קבוע?

פרשת שבוע | סיפור | קואצ'ר | הלכות | חינוך ילדים

למפיצים המקדימים זוכים:

כל הפצה של חבילת עלונים 1 יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א
לאחר לימוד **כל ספר האידרא רבה וזוטא**
בקברו של התנא האלוקי **ר' שמעון בר יוחאי**

כל הפצה של 2 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א
לאחר קריאת **כל התהילים בליל שבת**

כל הפצה של 3 חבילות עלונים יזכה את המפיץ **בקמיע של כל הזוהר הקדוש**

בוא והצטרף לאלפי המפיצים בכל שבוע את העלון המפואר **"אור הפרשה"** ושמח את מתפללי בית הכנסת שלך.

לפרטים והרשמה

03-5701212